TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2016 m. rugsėjo 15 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Informacinė visuomenė — Laisvė teikti paslaugas — Verslui skirtas belaidis vietos tinklas (WLAN) — Laisvos prieigos visuomenei suteikimas — Tarpinių paslaugų teikėjų atsakomybė — Paprastas perdavimo kanalas — Direktyva 2000/31/EB — 12 straipsnis — Atsakomybės ribojimas — Nežinomas šio tinklo naudotojas — Turimų teisių į saugomą kūrinį pažeidimas — Įpareigojimas apsaugoti tinklą — Verslininko civilinė atsakomybė“

Byloje C-484/14

dėl *Landgericht München I* (Miuncheno I apygardos teismas, Vokietija) 2014 m. rugsėjo 18 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2014 m. lapkričio 3 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Tobias Mc Fadden

prieš

Sony Music Entertainment Germany GmbH

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas L. Bay Larsen, teisėjai D. Šváby, J. Malenovský (pranešėjas), M. Safjan ir M. Vilaras,

generalinis advokatas M. Szpunar,

posėdžio sekretorius V. Tourrès, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2015 m. gruodžio 9 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— T. Mc Fadden, atstovaujamo *Rechtsanwälte* A. Hufschmid ir C. Fritz,

— *Sony Music Entertainment Germany GmbH*, atstovaujamos *Rechtsanwälte* B. Frommer, R. Bisle, M. Hügel,

— Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos B. Majczyna,

— Europos Komisijos, atstovaujamos K.-P. Wojcik ir F. Wilman,

susipažinęs su 2016 m. kovo 16 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

* Proceso kalba: vokiečių.

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų vidaus rinkoje (Elektroninės komercijos direktyva) (OL L 178, 2000, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 25 t., p. 399) 12 straipsnio 1 dalies išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant Tobias Mc Fadden ir *Sony Music Entertainment Germany GmbH* (toliau – *Sony Music*) ginčą dėl pirmosios iš šių šalių galimos atsakomybės už tai, kad trečiasis asmuo panaudojo T. Mc Fadden eksploatuojamą belaidį vietos tinklą (*Wireless local area network* (WLAN)) neturėdamas leidimo padaryti viešai prieinamą *Sony Music* pagamintą fonogramą.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Direktyva 98/34

3 1998 m. birželio 22 d. Europos Parlamentas ir Taryba priėmė Direktyvą 98/34/EB, nustatančią informacijos apie techninius standartus, reglamentus ir informacinės visuomenės paslaugų taisykles teikimo tvarką (OL L 204, 1998, p. 37; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 20 t., p. 337), iš dalies pakeistą 1998 m. liepos 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 98/48/EB (OL L 217, p. 18; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 21 t., p. 8; toliau – Direktyva 98/34).

4 Direktyvos 98/48 2 ir 19 konstatuojamosiose dalyse numatyta:

„(2) kadangi daug įvairių paslaugų, kaip apibrėžta [EB] [s]utarties 59 ir 60 straipsniuose [dabar – SESV 46 ir 57 straipsniai], teiktinų per atstumą, elektroninėmis priemonėmis ir asmenišku paslaugų gavėjo prašymu, pagerės dėl informacinės visuomenės teikiamų galimybių;

<…>

(19) kadangi pagal Teisingumo Teismo precedentų teisėje [praktikoje] aiškinamą [EB] [s]utarties 60 straipsnį [dabar – SESV 57 straipsnis] „paslaugos“ – tai tokios paslaugos, kurios paprastai yra teikiamos už užmokestį; kadangi šio ypatumo nėra kalbant apie veiklą, kurią valstybė atlieka, kaip savo pareigą, o ne ekonominiais sumetimais, ypač socialinėje, kultūros, švietimo ir teisminėje srityse; <...>“

5 Direktyvos 98/34 1 straipsnyje nustatyta:

„Šioje direktyvoje vartojamos sąvokos turi šią reikšmę:

<…>

2. „Paslauga“ – yra bet kuri informacinės visuomenės paslauga, t. y. paprastai už atlyginimą per atstumą, elektroninėmis priemonėmis ir asmenišku paslaugų gavėjo prašymu teikiama paslauga.

<…>“

Direktyva 2000/31

6 Direktyvos 2000/31 18, 41, 42 ir 50 konstatuojamosios dalys suformuluotos taip:

„(18) Informacinės visuomenės paslaugos aprėpia įvairią ekonominę veiklą, atliekamą prisijungus prie tinklo; <...> informacinės visuomenės paslaugos nėra vien paslaugos, dėl kurių sutartys sudaromos internetu, bet, jei jos susijusios su ekonomine veikla, joms priskiriamos ir paslaugos, už kurias jų gavėjai nemoka, pavyzdžiui, informacijos teikimo internetu paslaugos arba komerciniai pranešimai, arba priemonės informacijai ieškoti, prie jos prieiti ir atlikti jos paiešką; informacinės visuomenės paslaugoms taip pat priskiriamos paslaugos, kurias sudaro <...> prieigos prie ryšių tinklo suteikimas <...>.

<…>

(41) Ši direktyva sukuria įvairių interesų pusiausvyrą ir nustato principus, kuriais gali būti grindžiami verslo susitarimai ir standartai.

(42) Šioje direktyvoje nustatytos atsakomybės išimtys taikomos tik tada, kai informacinės visuomenės paslaugų teikėjo veikla apsiriboja eksploatavimo techniniu procesu ir prieigos prie ryšių tinklo, kuriuo perduodama arba kuriame laikinai saugoma trečiųjų šalių suteikta informacija, suteikimu tik tam, kad perdavimas būtų efektyvesnis; ši veikla yra tik techninio, automatinio ir pasyvaus pobūdžio, o tai reiškia, kad informacinės visuomenės paslaugų teikėjas neturi žinių apie perduodamą arba saugomą informaciją ir negali jos kontroliuoti.

<…>

(50) Svarbu, kad ši direktyva ir siūloma direktyva dėl kai kurių autorinių ir susijusių teisių [autorių teisių ir gretutinių teisių] informacinėje visuomenėje aspektų derinimo įsigaliotų per panašų laikotarpį, kad būtų sukurta aiški taisyklių, kurios yra svarbios Bendrijos lygiu sprendžiant tarpininkų atsakomybės už autorinių ir susijusių teisių [autorių teisių ir gretutinių teisių] pažeidimus klausimą, sistema.“

7 Šios direktyvos 2 straipsnyje „Apibrėžimai“ nustatyta:

„Šioje direktyvoje šios sąvokos turi tokią reikšmę:

a) „informacinės visuomenės paslaugos“ – tai paslaugos, apibūdintos Direktyvos 98/34 <...> 1 straipsnio 2 dalyje;

b) „paslaugų teikėjas“ – tai bet kuris fizinis ar juridinis asmuo, teikiantis informacinės visuomenės paslaugą;

<…>“

8 Minėtos direktyvos II skyriaus 4 skirsnis „Tarpinių paslaugų teikėjų atsakomybė“ apima 12–15 straipsnius.

9 Tos pačios direktyvos 12 straipsnyje „Paprastas perdavimo kanalas“ nustatyta:

„1. Kai teikiama informacinės visuomenės paslauga, kurią sudaro paslaugos gavėjo pateiktos informacijos perdavimas ryšio tinklu arba prieigos prie ryšių tinklo suteikimas, valstybės narės užtikrina, kad paslaugų teikėjas nebūtų atsakingas už perduodamą informaciją, jeigu teikėjas:

a) neinicijuoja perdavimo;

b) neparenka perduodamos informacijos gavėjo ir

c) neparenka ir nekeičia perduodamos informacijos.

<…>

3. Šis straipsnis neturi įtakos teismo arba administracinės institucijos galimybei vadovaujantis valstybių narių teisinėmis sistemomis reikalauti, kad paslaugų teikėjas nutrauktų pažeidimą arba užkirstų jam kelią.“

10 Direktyvos 2000/31 13 straipsnio „Spartinimas (Caching)“ 1 dalyje nustatyta:

„1. Kai teikiama informacinės visuomenės paslauga, kurią sudaro paslaugos gavėjo pateiktos informacijos perdavimas ryšio tinklu, valstybės narės užtikrina, kad paslaugų teikėjas nebūtų atsakingas už tos informacijos automatinį, tarpinį arba laikiną saugojimą, kuris atliekamas tik tam, kad tolesnis informacijos perdavimas paslaugos gavėjams jų prašymų [kitų paslaugos gavėjų prašymu] būtų spartesnis, bet tik tada, jei:

a) teikėjas nekeičia informacijos;

b) teikėjas laikosi prieigos prie informacijos sąlygų;

c) teikėjas laikosi taisyklių dėl informacijos atnaujinimo, nurodytų verslo srityje priimtinu ir plačiai naudojamu būdu;

d) teikėjas nekliudo teisėtai naudotis technologija, kurią verslas plačiai pripažįsta ir naudoja, siekdamas gauti duomenų apie informacijos naudojimą,

ir

e) teikėjas skubiai imasi priemonių panaikinti arba atimti galimybę pasiekti informaciją, kurią saugojo, sužinojęs, kad pradinis perdavimo šaltinis pašalintas iš tinklo arba atimta galimybė jį pasiekti arba kad jį pašalinti arba atimti galimybę jį pasiekti įsakė teismas arba administracinė institucija.“

11 Šios direktyvos 14 straipsnyje „Informacijos pateikimas internete [Priegloba]“ numatyta:

„1. Kai teikiama informacinės visuomenės paslauga, kurią sudaro paslaugos gavėjo pateiktos informacijos perdavimas ryšio tinklu [saugojimas], valstybės narės užtikrina, kad paslaugų teikėjas nebūtų atsakingas už informaciją, kurią saugo paslaugos gavėjo prašymu, tik tada, jei:

a) teikėjas neturi faktinių žinių apie neteisėtą veiklą arba informaciją ir reikalavimų atlyginti žalą atžvilgiu nežino apie faktus ar aplinkybes, rodančias, kad verčiamasi neteisėta veikla arba teikiama neteisėta informacija

arba

b) teikėjas, gavęs tokių žinių arba apie tai sužinojęs, nedelsdamas panaikina šią informaciją arba atima galimybę ją pasiekti.

2. Šio straipsnio 1 dalis netaikoma, kai paslaugos gavėjas veikia pagal teikėjo įgaliojimus arba jo kontroliuojamas.

3. Šis straipsnis neturi įtakos teismo arba administracinės institucijos galimybei vadovaujantis valstybių narių teisinėmis sistemomis reikalauti, kad paslaugų teikėjas nutrauktų pažeidimą arba užkirstų jam kelią, jis taip pat neturi įtakos valstybių narių galimybei nustatyti procedūras, reglamentuojančias informacijos panaikinimą arba galimybės ją pasiekti atėmimą.“

12 Minėtos direktyvos 15 straipsnio „Bendros stebėjimo prievolės [pareigos] nebuvimas“ 1 dalyje nustatyta:

„Valstybės narės nenustato teikėjams nei bendros prievolės [pareigos] teikiant 12, 13 ir 14 straipsnių reglamentuojamas paslaugas stebėti informaciją, kurią jie perduoda arba saugo, nei bendros prievolės [pareigos] aktyviai domėtis faktais arba aplinkybėmis, rodančiomis nelegalią veiklą.“

Direktyva 2001/29/EB

13 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo (OL L 167, 2001, p. 10; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 230, ir klaidų ištaisymas OL L 314, 2008, p. 16) 16 konstatuojamojoje dalyje nustatyta:

„Atsakomybė už veiklą tinklo aplinkoje yra susijusi ne tik su autorių teisių ir gretutinių teisių pažeidimais, bet ir su kitais dalykais, kaip antai šmeižtas, klaidinanti reklama ar prekės ženklo pažeidimas, ir yra horizontaliai reglamentuojama <...> [D]irektyvoje 2000/31 <...>, kuri išaiškina ir derina įvairius su informacinės visuomenės paslaugomis, įskaitant elektroninę komerciją, susijusius teisinius klausimus. Ši direktyva turėtų būti įgyvendinta per panašų laikotarpį kaip ir Elektroninės komercijos direktyva, nes ta direktyva pateikia suderintą principų sistemą ir nuostatas, be kita ko, susijusias su svarbiomis šios direktyvos dalimis. Ši direktyva nepažeidžia tos direktyvos nuostatų dėl atsakomybės.“

Direktyva 2004/48/EB

14 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/48/EB dėl intelektinės nuosavybės teisių gynimo (OL L 157, 2004, p. 45; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 2 t., p. 32, ir klaidų ištaisymas OL L 195, 2004, p. 16) 2 straipsnyje „Taikymo sritis“ nustatyta:

„<…>

3. Ši direktyva neturi poveikio:

a) <...> Direktyvai 2000/31 <...> bendrai ir ypač Direktyvos 2000/31/EB 12–15 straipsniams;

<…>“

Vokietijos teisė

15 2007 m. vasario 26 d. *Telemediengesetz* (Elektroninės žiniasklaidos įstatymas) (*BGBl*. I, p. 179) su paskutiniais pakeitimais, padarytais 2010 m. kovo 31 d. įstatymu (*BGBl*. I, p. 692; toliau – Elektroninės žiniasklaidos įstatymas), 7–10 straipsniais į nacionalinę teisę perkelti Direktyvos 2000/31 12–15 straipsniai.

16 Elektroninės žiniasklaidos įstatymo 7 straipsnis išdėstytas taip:

„1. Pagal bendruosius įstatymus paslaugų teikėjai atsako už jų pačių naudoti pateiktą informaciją.

2. Pagal 8–10 straipsnius paslaugų teikėjai neprivalo nei stebėti informacijos, kurią jie perduoda arba saugo, nei aktyviai domėtis aplinkybėmis, rodančiomis neteisėtą veiklą. Bendruosiuose įstatymuose nustatytoms pareigoms pašalinti informaciją arba padaryti jos naudojimą neįmanomą neturi įtakos paslaugų teikėjo atsakomybės nebuvimas pagal 8–10 straipsnius. <...>“

17 Elektroninės žiniasklaidos įstatymo 8 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Paslaugų teikėjai neatsako už informaciją, kurią perduoda ryšių tinklu, arba sudaro galimybę ja naudotis, jeigu jie:

1) neinicijuoja perdavimo;

2) neparenka perduodamos informacijos gavėjo ir

3) neparenka ir nekeičia perduodamos informacijos.

Pirmasis sakinys netaikomas, kai paslaugų teikėjas sąmoningai bendradarbiauja su vienu iš savo paslaugos gavėjų tam, kad galėtų atlikti neteisėtus veiksmus.“

18 1965 m. rugsėjo 9 d. *Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte (Urheberrechtsgesetz)* (Autorių teisių ir gretutinių teisių įstatymas; *BGBl.* I, p. 1273) su paskutiniais pakeitimais, padarytais 2013 m. spalio 1 d. įstatymu (*BGBl.* I, p. 3728; toliau – Autorių teisių ir gretutinių teisių įstatymas), 97 straipsnyje nustatyta:

„1. Jeigu pažeidžiamos autorių teisės ar kitos šio įstatymo saugomos teisės, nukentėjęs asmuo gali reikalauti nutraukti pažeidimą, o tuo atveju, kai yra pažeidimo pasikartojimo rizika, gali reikalauti teismo nurodymo, susijusio su neteisėtų veiksmų nutraukimu. Teisė į teismo nurodymą, susijusį su neteisėtų veiksmų nutraukimu, egzistuoja net tada, kai pirmą kartą kyla pažeidimo grėsmė.

2. Asmuo, tyčia ar netyčia padaręs pažeidimą, turi atlyginti nukentėjusiajam patirtą žalą. <...>“

19 Autorių teisių ir gretutinių teisių įstatymo 97a straipsnyje nustatyta:

„1. Prieš inicijuodamas teismo procesą nukentėjęs asmuo turi oficialiai įspėti pažeidėją ir suteikti galimybę išspręsti ginčą įsipareigojant nutraukti neteisėtus veiksmus ir sumokant atitinkamą baudą.

<…>

3. Jeigu įspėjimas yra pagrįstas, <...> galima reikalauti grąžinti būtinąsias išlaidas. <...>“

Nacionalinių teismų praktika dėl informacinės visuomenės paslaugų teikėjų netiesioginės atsakomybės (Störerhaftung)

20 Iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad pagal Vokietijos teisę asmeniui, padariusiam autorių teisių ar gretutinių teisių pažeidimą, gali būti taikoma tiesioginė (*Täterhaftung*) arba netiesioginė (*Störerhaftung*) atsakomybė. Iš tiesų Vokietijos teismai Autorių teisių ir gretutinių teisių įstatymo 97 straipsnį aiškina taip, kad atsakomybė už pažeidimą gali tekti asmeniui, kuris, nebūdamas šio pažeidimo vykdytojas ar bendrininkas, tyčia prie jo prisideda (*Störer*).

21 Šiuo atžvilgiu *Bundesgerichtshof* (Aukščiausiasis federalinis teismas, Vokietija) 2010 m. gegužės 12 d. Sprendime *Sommer unseres Lebens* (I ZR 121/08) nusprendė, kad privatus asmuo, eksploatuojantis *wifi* tinklą su interneto prieiga, gali būti laikomas „Störer“, jeigu šis asmuo neapsaugojo savo tinklo

slaptažodžiu ir taip leido trečiajam asmeniui pažeisti autorių teises arba gretutines teises. Remiantis minėtu sprendimu, tokiam tinklo operatoriui pagrįsta imtis apsaugos priemonių, pavyzdžiui, taikyti identifikavimo sistemą pasitelkiant slaptažodį.

Pagrindinės bylos aplinkybės ir prejudiciniai klausimai

22 T. Mc Fadden yra įmonės, kuri užsiima apšvietimo ir garso įrangos pardavimu ir nuoma, vadovas.

23 Jis eksploatuoja belaidį vietos tinklą, per kurį netoli jo įmonės suteikiama nemokama ir anonimiška interneto prieiga. Kad suteiktų šią interneto prieigą, T. Mc Fadden naudojasi telekomunikacijų įmonės paslaugomis. Jis sąmoningai neapsaugojo prieigos prie šio tinklo, kad atkreiptų greta veikiančių parduotuvių klientų, praeivių ir kaimynų dėmesį į savo įmonę.

24 Apytiksliai 2010 m. rugsėjo 4 d. T. Mc Fadden pakeitė savo tinklo pavadinimą iš „mcfadden.de“ į „freiheitstattangst.de“, taip siekdamas išreikšti siekį kovoti už asmens duomenų apsaugą ir prieš pernelyg didelį valstybės vykdomą stebėjimą.

25 Tuo pačiu metu vienas muzikos kūrinys be teisių turėtojų sutikimo buvo padarytas viešai ir nemokamai prieinamas internete, naudojant T. Mc Fadden eksploatuojamą belaidį vietos tinklą. Šis teigia nepadaręs pažeidimo, kuriuo kaltinamas, tačiau negali atmesti, kad jį padarė vienas iš jo tinklo naudotojų.

26 *Sony Music* yra šio kūrinio fonogramos gamintoja.

27 2010 m. spalio 29 d. laišku *Sony Music* nusiuntė T. Mc Fadden oficialų įspėjimą paisyti jos teisių į minėtą fonogramą.

28 Gavęs šį oficialų įspėjimą T. Mc Fadden pareiškė ieškinį dėl teisių nebuvimo nustatymo (*negative Feststellungsklage*) prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme. Atsikirsdama *Sony Music* pateikė kelis priešieškinius, jais siekė, kad T. Mc Fadden, pirma, atlygintų žalą, grindžiamą tiesiogine jo atsakomybe už jos teisių į minėtą fonogramą pažeidimą, antra, nutrauktų jos teisių pažeidimą ir sumokėtų piniginę baudą, trečia, atlygintų jos oficialaus įspėjimo ir bylinėjimosi išlaidas.

29 2014 m. sausio 16 d. sprendimu, priimtu nedalyvaujant T. Mc Fadden, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas atmetė jo ieškinį ir patenkino *Sony Music* priešieškinius.

30 T. Mc Fadden apskundė šį sprendimą, teigdamas, kad pagal Vokietijos teisės nuostatas, kuriomis Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalis perkelta į Vokietijos teisę, jis negali būti patrauktas atsakomybėn.

31 Vykstant šiam apeliaciniam procesui *Sony Music* reikalavo patvirtinti minėtą sprendimą ir subsidiariai, jeigu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nuspręstų nepripažinti T. Mc Fadden tiesioginės atsakomybės, priteisti iš jo žalą remiantis Vokietijos teismų praktika dėl belaidžio vietos tinklo operatorių netiesioginės atsakomybės (*Störerhaftung*) dėl to, kad neapsaugojo savo belaidžio vietos tinklo ir taip leido tretiesiems asmenims pažeisti *Sony Music* teises.

32 Savo prašyme priimti prejudicinį sprendimą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad yra linkęs pripažinti, jog *Sony Music* teisių pažeidimą padarė ne T. Mc Fadden asmeniškai, bet nežinomas jo belaidžio vietos tinklo naudotojas. Tačiau jis numato galimybę taikyti T. Mc Fadden netiesioginę atsakomybę (*Störerhaftung*) dėl to, kad šis neapsaugojo tinklo ir leido anonimiškai padaryti šį pažeidimą. Vis dėlto prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nori išsiaiškinti, ar atleidimas nuo atsakomybės, numatytas Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalyje, kuri į Vokietijos teisę perkelta Elektroninės žiniasklaidos įstatymo 8 straipsnio 1 dalies pirmu sakiniu, nekliudo kilti bet kokios formos T. Mc Fadden atsakomybei.

33 Šiomis aplinkybėmis *Landgericht München I* (Miuncheno I apygardos teismas, Vokietija) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalies sakinio pirmąją pusę, siejamą su šios direktyvos 2 straipsnio a punktu ir Direktyvos 98/34 1 straipsnio 2 punktu, reikia aiškinti taip, kad formuluotė „paprastai už atlyginimą“ reiškia, kad nacionalinis teismas turi nustatyti:
   a) ar konkretus atitinkamas asmuo, kuris yra paslaugos teikėjas, paprastai šią paslaugą teikia už atlygį; arba
   b) ar rinkoje apskritai yra teikėjų, kurie šią paslaugą ar panašias paslaugas teikia už atlygį; arba
   c) ar dauguma tokių paslaugų ar panašių paslaugų teikiamos už atlygį?

2. Ar Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalies sakinio pirmąją pusę reikia aiškinti taip, kad formuluotė „prieigos prie ryšių tinklo suteikimas“ reiškia, jog tam, kad suteikimas atitiktų šią direktyvą, svarbu tik tai, kad būtų gautas toks rezultatas, kuris suteiktų prieigą prie ryšių tinklo (pavyzdžiui, interneto)?

3. Ar Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalies sakinio pirmąją pusę, siejamą su šios direktyvos 2 straipsnio b punktu, reikia aiškinti taip, kad „teikimui“, kaip jis suprantamas pagal [šios direktyvos] 2 straipsnio b punktą, pakanka, kad informacinės visuomenės paslauga būtų realiai suteikta, konkrečiu atveju – kad būtų suteikta prieiga prie viešojo [belaidžio vietos tinklo] WLAN, o gal taip pat reikia, pavyzdžiui, „reklamos“?

4. Ar Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalies sakinio pirmąją pusę reikia aiškinti taip, kad formuluotė „nebūtų atsakingas už perduodamą informaciją“ reiškia, kad iš esmės ar bent jau pirmojo nustatyto autorių teisių pažeidimo atveju asmeniui, kuriam padarė poveikį autorių teisių pažeidimas, draudžiama prieš prieigos teikėją pareikšti reikalavimus nutraukti neteisėtus veiksmus, atlyginti žalą, išlaidas už oficialų įspėjimą ir bylinėjimosi išlaidas?

5. Ar Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalies sakinio pirmąją pusę, siejamą su šios direktyvos 12 straipsnio 3 dalimi, reikia aiškinti taip, kad nagrinėjant bylą iš esmės valstybės narės nacionaliniam teismui negali leisti nurodyti prieigos teikėjams ateityje nesuteikti tretiesiems asmenims interneto prieigos per elektroninę paiešką surasti konkretų autorių teisių saugomą kūrinį interneto mainų platformoje?

6. Ar Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalies sakinio pirmąją pusę reikia aiškinti taip, kad pagrindinės bylos aplinkybėmis Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalies b punkte nustatytą taisyklę reikia taikyti pagal analogiją reikalavimui nutraukti neteisėtus veiksmus?

7. Ar Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalies sakinio pirmąją pusę, siejamą su šios direktyvos 2 straipsnio b punktu, reikia aiškinti taip, kad paslaugų teikėjui nustatyti reikalavimai apsiriboja tuo, kad paslaugų teikėjas yra bet kuris fizinis ar juridinis asmuo, kuris teikia informacinės visuomenės paslaugą?

8. Jei atsakymas į septintąjį klausimą būtų neigiamas, kokie papildomi reikalavimai turi būti nustatyti paslaugų teikėjui aiškinant Direktyvos 2000/31 2 straipsnio b punktą?

9. Ar Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalies sakinio pirmąją pusę, atsižvelgiant į pagrindinių teisių užtikrinamą intelektinės nuosavybės apsaugą, kylančią iš nuosavybės teisės (Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 17 straipsnio 2 dalis), taip pat atsižvelgiant į direktyvose 2001/29 ir 2004/48 numatytas taisykles ir į informacijos laisvę bei Sąjungos teisės pagrindinę laisvę užsiimti verslu (Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 16 straipsnis), reikia aiškinti taip, kad pagal ją <...> nedraudžiama nacionaliniam teismui priimti sprendimo, kuriuo prieigos teikėjui nurodoma ateityje (numatant baudą) nesuteikti tretiesiems asmenims

konkrečios interneto prieigos per elektroninę paiešką surasti konkretų autorių teisių saugomą kūrinį ar jo dalį interneto mainų platformoje (*peer-to-peer*) ir kuriuo leidžiama pačiam prieigos teikėjui nuspręsti, kokių konkrečių priemonių jis imsis, kad įvykdytų šį nurodymą?

[10.] Ar tai irgi taikoma tuo atveju, kai prieigos teikėjas iš tiesų gali įgyvendinti teismo draudimą tik nutraukdamas interneto ryšį arba jį apsaugodamas slaptažodžiu, arba patikrindamas visą šiuo ryšiu perduodamą informaciją, kad nustatytų, ar konkretus autorių teisių saugomas kūrinys vėl neteisėtai transliuojamas, ir tai yra aišku nuo pat pradžių, o ne <...> tik per vykdymo ar baudimo procedūras?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

34 Iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas siekia nustatyti, ar paslauga, kaip antai teikiama ieškovo pagrindinėje byloje, kurią sudaro prieigos prie viešojo ir nemokamo belaidžio ryšių tinklo suteikimas, gali patekti į Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalies taikymo sritį.

35 Šiomis aplinkybėmis laikytina, kad pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalį, siejamą su šios direktyvos 2 straipsnio a punktu ir Direktyvos 98/34 1 straipsnio 2 punktu, reikia aiškinti taip, kad tokia paslauga, kaip nagrinėjamoji pagrindinėje byloje, kurią teikia ryšių tinklo operatorius, leisdamas visuomenei nemokamai naudotis šiuo tinklu, yra „informacinės visuomenės paslauga“, kaip ji suprantama pagal pirmąją iš šių nuostatų.

36 Visų pirma reikia pažymėti, kad nei Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalyje, nei šios direktyvos 2 straipsnyje nepateikta sąvokos „informacinės visuomenės paslauga“ apibrėžtis. Tačiau pastarajame straipsnyje šiuo tikslu daroma nuoroda į Direktyvą 98/34.

37 Šiuo klausimu, pirma, iš Direktyvos 98/48 2 ir 19 konstatuojamųjų dalių matyti, kad Direktyvoje 98/34 vartojamą sąvoką „paslauga“ reikia suprasti taip pat kaip ir tą, kuri įtvirtinta SESV 57 straipsnyje. Pagal šį 57 straipsnį „paslaugomis“ laikomos visų pirma paslaugos, kurios paprastai teikiamos už atlygį.

38 Antra, Direktyvos 98/34 1 straipsnio 2 punkte nustatyta, kad sąvoka „informacinės visuomenės paslauga“ apima bet kurią, paprastai už atlyginimą per atstumą, elektroninėmis priemonėmis ir asmeniškų paslaugų gavėjo prašymu teikiamą paslaugą.

39 Šiomis aplinkybėmis darytina išvada, kad Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalyje nurodytos informacinės visuomenės paslaugos yra tik tokios paslaugos, kurios paprastai teikiamos už atlyginimą.

40 Šią išvadą patvirtina Direktyvos 2000/31 18 konstatuojamoji dalis, kurioje nustatyta, kad nors informacinės visuomenės paslaugos nėra vien paslaugos, dėl kurių sutartys sudaromos internetu, bet prie jų priskiriamos ir kitos paslaugos, šios paslaugos turi būti susijusios su ekonomine veikla.

41 Vis dėlto negalima daryti išvados, kad nemokamai suteikta ekonominio pobūdžio paslauga niekuomet negali būti laikoma „informacinės visuomenės paslauga“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalį. Iš tikrųjų atlyginimą už paslaugų teikėjo paslaugą, kurią šis suteikė vykdydamas savo ekonominę veiklą, nebūtinai turi mokėti šią paslaugą gavę asmenys (šiuo klausimu žr. 2014 m. rugsėjo 11 d. Sprendimo *Papasavvas*, C-291/13, EU:C:2014:2209, 28 ir 29 punktus).

42 Visų pirma taip yra tuo atveju, kai paslaugų teikėjo paslauga teikiama nemokamai, siekiant reklamuoti šio paslaugų teikėjo parduodamas prekes ar teikiamas paslaugas, o šios veiklos sąnaudos įtraukiamos į šių prekių arba paslaugų pardavimo kainą (1988 m. balandžio 26 d. Sprendimo *Bond van Adverteerders ir kt.*, 352/85, EU:C:1988:196, 16 punktas ir 2000 m. balandžio 11 d. Sprendimo *Deliège*, C-51/96 ir C-191/97, EU:C:2000:199, 56 punktas).

43 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pirmąjį klausimą reikia atsakyti taip: Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalį, siejamą su šios direktyvos 2 straipsnio a punktu ir Direktyvos 98/34 1 straipsnio 2 punktu, reikia aiškinti taip, kad tokia paslauga, kaip nagrinėjamoji pagrindinėje byloje, kurią teikia ryšių tinklo operatorius, leisdamas visuomenei nemokamai naudotis šiuo tinklu, yra „informacinės visuomenės paslauga“, kaip ji suprantama pagal pirmąją iš šių nuostatų, jeigu atitinkamas paslaugų teikėjas ją teikia siekdamas reklamuoti savo parduodamas prekes arba teikiamas paslaugas.

Dėl antrojo ir trečiojo klausimų

44 Antruoju ir trečiuoju klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalis aiškintina taip, jog tam, kad šioje nuostatoje nurodyta paslauga, kurią sudaro prieigos prie ryšių tinklo suteikimas, būtų laikoma suteikta, reikia tik suteikti šią prieigą, ar būtina įvykdyti papildomus reikalavimus.

45 Konkrečiau kalbant, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nori sužinoti, ar reikia, kad ne tik būtų suteikta prieiga prie ryšių tinklo, bet ir, viena vertus, paslaugos gavėją ir teikėją sietų sutartiniai santykiai, kita vertus, paslaugos teikėjas reklamuotų minėtą paslaugą.

46 Šiuo klausimu, pirma, iš Direktyvos 2000/31 12 straipsnio „Paprastas perdavimo kanalas“ formuluotės matyti, kad šioje nuostatoje nurodytos paslaugos teikimas turi apimti informacijos perdavimą ryšių tinklu.

47 Be to, minėtoje nuostatoje nurodyta, kad toje pačioje nuostatoje numatyta atsakomybės išimtis taikoma tik dėl perduodamos informacijos.

48 Galiausiai iš Direktyvos 2000/31 42 konstatuojamosios dalies matyti, kad „paprasto perdavimo kanalo“ veikla yra tik techninio, automatinio ir pasyvaus pobūdžio.

49 Remiantis tuo darytina išvada, kad prieigos prie ryšių tinklo suteikimas neturi peržengti tokio techninio, automatinio ir pasyvaus proceso, per kurį užtikrinamas reikalaujamas informacijos perdavimas, ribų.

50 Antra, nei iš kitų Direktyvos 2000/31 nuostatų, nei iš ja siekiamų tikslų nematyti, kad prieigos prie ryšių tinklo suteikimas turi atitikti papildomus reikalavimus, kaip antai susijusius su sutartinių santykių tarp šios paslaugos gavėjo ir teikėjo buvimu arba su tuo, kad paslaugos teikėjas imtųsi reklamos priemonių, skatinančių naudotis minėta paslauga.

51 Žinoma, galima pažymėti, kad Direktyvos 2000/31 2 straipsnio b punkto versijoje vokiečių kalba nurodytas veiksmažodis *anbieten*, kuris gali būti suprantamas kaip reiškiantis siūlymus sudaryti sutartį, taigi tam tikrą reklamos formą.

52 Vis dėlto dėl būtinybės vienodai taikyti, taigi ir aiškinti, Sąjungos teisės nuostatas negalima, kilus abejonių, kurios vienos iš versijų nuostatos teksto nagrinėti atskirai, ir būtina jį aiškinti bei taikyti atsižvelgiant į kitas versijas oficialiosiomis kalbomis (2011 m. birželio 9 d. Sprendimo *Eleftheri tileorasi ir Giannikos*, C-52/10, EU:C:2011:374, 23 punktas).

53 Minėtame 2 straipsnio b punkte kitomis kalbinėmis versijomis, be kita ko, versijomis ispanų, čekų, anglų, prancūzų, italų, lenkų ir slovakų kalbomis, vartojami veiksmažodžiai, kurie neturi minėtos siūlymų sudaryti sutartį ar reklamos reikšmės.

54 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į antrąjį ir trečiąjį klausimus reikia atsakyti, kad Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalis aiškintina taip, jog tam, kad šioje nuostatoje nurodyta paslauga, kurią sudaro prieigos prie ryšių tinklo suteikimas, būtų laikoma suteikta, ši prieiga neturi peržengti techninio, automatinio ir pasyvaus proceso, per kurį užtikrinamas reikalaujamas informacijos perdavimas, ribų, ir nereikia įvykdyti jokio kito papildomo reikalavimo.

Dėl šeštojo klausimo

55 Šeštuoju klausimu, kuris nagrinėtinas trečioje vietoje, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip, kad šios direktyvos 14 straipsnio 1 dalies b punkte numatyta sąlyga pagal analogiją taikytina minėtai 12 straipsnio 1 daliai.

56 Šiuo klausimu iš pačios Direktyvos 2000/31 struktūros matyti, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas siekė atskirti taisykles, taikytinas paprasto perdavimo kanalo („Mere conduit“), informacijos saugojimo, vadinamojo spartinimo („caching“), ir prieglobos veiklai, nes šios veiklos rūšys reglamentuojamos skirtingose šios direktyvos nuostatose.

57 Šiomis aplinkybėmis palyginus minėtos direktyvos 12 straipsnio 1 dalį, 13 straipsnio 1 dalį ir 14 straipsnio 1 dalį matyti, kad šiose nuostatose numatytų atsakomybės išimčių taikymas priklauso nuo įvairių sąlygų, atsižvelgiant į atitinkamą veiklos rūšį.

58 Pirmiausia Direktyvos 2000/31 14 straipsnio „Informacijos pateikimas internete [Priegloba]“ 1 dalyje, be kita ko, nustatyta, kad interneto svetainių prieglobos teikėjai, norėdami pasinaudoti šioje nuostatoje jiems numatyta atsakomybės išimtimi, turi nedelsdami panaikinti neteisėtą informaciją arba atimti galimybę ją pasiekti, kai tik apie ją sužino.

59 Kita vertus, Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalyje prieigos prie ryšių tinklo teikėjams numatytai atsakomybės išimčiai taikyti tokia sąlyga nenustatyta.

60 Be to, kaip savo išvados 100 punkte nurodo generalinis advokatas, interneto svetainės prieglobos teikėjo ir prieigos prie ryšių tinklo teikėjo padėtis nėra panaši, atsižvelgiant į Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalyje nustatytą sąlygą.

61 Iš tiesų iš šios direktyvos 42 konstatuojamosios dalies darytina išvada, kad minėtoje direktyvoje numatytos atsakomybės išimtys buvo nustatytos atsižvelgiant į tai, kad visa veikla, vykdoma nurodytų skirtingų kategorijų paslaugų teikėjų, būtent prieigos prie ryšių tinklo teikėjų ir interneto svetainių prieglobos teikėjų, yra tik techninio, automatinio ir pasyvaus pobūdžio, todėl šie paslaugų teikėjai neturi žinių apie perduodamą ar saugomą informaciją ir jos nekontroliuoja.

62 Vis dėlto interneto svetainės prieglobos teikėjo teikiama paslauga, kurią sudaro informacijos saugojimas, yra tęstinio pobūdžio. Todėl šis prieglobos teikėjas apie tam tikros jo saugomos informacijos neteisėtumą gali sužinoti vėliau nei tuomet, kai pradėjo ją saugoti, ir visada gali imtis veiksmų, kad ją panaikintų arba atimtų galimybę ją pasiekti.

63 Tačiau, kalbant apie prieigos prie ryšių tinklo teikėją, pažymėtina, kad jo teikiama informacijos perdavimo paslauga paprastai nėra tęstinio pobūdžio, todėl perdavęs informaciją jis jos visiškai nebekontroliuoja. Šiomis aplinkybėmis prieigos prie ryšių tinklo teikėjas, priešingai nei interneto svetainės prieglobos teikėjas, paprastai negali vėliau imtis veiksmų, kad panaikintų tam tikrą informaciją arba atimtų galimybę ją pasiekti.

64 Bet kuriuo atveju iš šio sprendimo 54 punkto matyti, kad Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalyje nenumatyta jokio papildomo reikalavimo nagrinėjamai paslaugai teikti, išskyrus reikalavimą suteikti prieigą prie ryšių tinklo, kuri neturi peržengti techninio, automatinio ir pasyvaus proceso, per kurį užtikrinamas reikalaujamas informacijos perdavimas, ribų.

65 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į šeštąjį klausimą reikia atsakyti, kad Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalis aiškintina taip, kad šios direktyvos 14 straipsnio 1 dalies b punkte numatyta sąlyga pagal analogiją netaikytina minėtai 12 straipsnio 1 daliai.

Dėl septintojo ir aštuntojo klausimų

66 Septintuoju ir aštuntuoju klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalį, siejamą su šios direktyvos 2 straipsnio b punktu, reikia aiškinti taip, kad prieigos prie ryšių tinklo paslaugos teikėjui taikytinas ne tik šioje nuostatoje nurodytasis, bet ir kiti reikalavimai.

67 Šiuo klausimu Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalyje, siejamoje su šios direktyvos 2 straipsnio b punktu, aiškiai numatytas tik vienas reikalavimas tokiam paslaugos teikėjui, būtent reikalavimas būti fiziniu ar juridiniu asmeniu, teikiančiu informacinės visuomenės paslaugą.

68 Iš minėtos 41 konstatuojamosios dalies matyti, kad priimdamas Direktyvą 2000/31 Sąjungos teisės aktų leidėjas užtikrino įvairių interesų pusiausvyrą. Vadinasi, visą šią direktyvą, visų pirma jos 12 straipsnio 1 dalį, siejamą su 2 straipsnio b punktu, reikia laikyti šios minėto teisės aktų leidėjo nustatytos pusiausvyros išraiška.

69 Šiomis aplinkybėmis Teisingumo Teismas neturi pakeisti Sąjungos teisės aktų leidėjo, nustatydamas šios nuostatos taikymo sąlygas, kurių pastarasis nenumatė.

70 Iš tiesų Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalyje numatytos išimties taikymą siejant su reikalavimų, kurių Sąjungos teisės aktų leidėjas aiškiai nenumatė, laikymusi ši pusiausvyra galėtų būti pažeista.

71 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į septintąjį ir aštuntąjį klausimus reikia atsakyti, kad Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalis, siejama su šios direktyvos 2 straipsnio b punktu, aiškintina taip, kad prieigos prie ryšių tinklo paslaugos teikėjui netaikomi kiti reikalavimai, išskyrus tą, kuris nurodytas šioje nuostatoje.

Dėl ketvirtojo klausimo

72 Ketvirtuoju klausimu, kuris nagrinėtinas penktoje vietoje, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip, kad pagal ją nedraudžiama asmeniui, kurio teisės į kūrinį buvo pažeistos, pareikšti prieigos prie ryšių tinklo teikėjui, kurio paslaugomis naudojantis buvo padarytas šis pažeidimas, reikalavimus nutraukti šį pažeidimą, atlyginti žalą ir išlaidas už oficialų įspėjimą, taip pat bylinėjimosi išlaidas.

73 Šiuo klausimu reikia priminti, kad Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalyje nustatyta, jog valstybės narės užtikrina, kad paslaugų teikėjai, teikiantys prieigos prie ryšių tinklo paslaugą, nebūtų atsakingi už jiems šios paslaugos gavėjų perduodamą informaciją, jeigu tenkinamos trys šioje nuostatoje nurodytos sąlygos: šie paslaugų teikėjai neinicijuoja tokio perdavimo, neparenka šios perduodamos informacijos gavėjo ir neparenka ir nekeičia minėtos perduodamos informacijos.

74 Darytina išvada, kad įvykdžius minėtas sąlygas nekyla prieigos prie ryšių tinklo paslaugos teikėjo atsakomybės, todėl autorių teisių turėtojas bet kuriuo atveju negali reikalauti iš šio paslaugos teikėjo atlyginti žalą už tai, kad tretieji asmenys pažeidė jo teises, panaudodami šio tinklo prieigą.

75 Dėl šios priežasties autorių teisių turėtojas bet kuriuo atveju taip pat negali reikalauti atlyginti išlaidas už oficialų įspėjimą arba bylinėjimosi išlaidas, susijusias su prašymu atlyginti žalą. Iš tikrųjų tam, kad toks papildomas prašymas būtų pagrįstas, reikia, kad pats pagrindinis prašymas būtų pagrįstas, o tai neleidžiama pagal Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalį.

76 Vis dėlto Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 3 dalyje nurodyta, kad šis straipsnis neturi įtakos nacionalinio teismo arba administracinės institucijos galimybei reikalauti, kad paslaugų teikėjas nutrauktų autorių teisių pažeidimą arba užkirstų jam kelią.

77 Todėl tuo atveju, kai pažeidimą padaro trečiasis asmuo, naudodamas interneto prieigą, kurią jam suteikė prieigos prie ryšių tinklo teikėjas, pagal minėtos direktyvos 12 straipsnio 1 dalį nedraudžiama asmeniui, nukentėjusiam nuo šio pažeidimo, prašyti nacionalinės valdžios institucijos ar teismo nustatyti draudimą, kuriuo šis teikėjas būtų įpareigojamas nutraukti minėtą pažeidimą.

78 Dėl šios priežasties reikia pripažinti, kad Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalyje, vertinamoje atskirai, taip pat neatmetama galimybė, kad tas pats asmuo galėtų reikalauti atlyginti išlaidas už oficialų įspėjimą ir bylinėjimosi išlaidas, susijusias su prašymu, kaip antai nurodytu pirmesniame punkte.

79 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į ketvirtąjį klausimą reikia atsakyti, kad Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalis aiškintina taip, kad pagal ją neleidžiama asmeniui, kurio teisės į kūrinį buvo pažeistos, iš prieigos prie ryšių tinklo teikėjo reikalauti atlyginti žalą už tai, kad šias jo teises pažeidė tretieji asmenys, panaudodami vieną iš šių prieigų, taip pat atlyginti išlaidas už oficialų įspėjimą ar bylinėjimosi išlaidas, susijusias su jo žalos atlyginimo prašymu. Tačiau šią nuostatą reikia aiškinti taip, kad pagal ją nedraudžiama šiam asmeniui pareikšti prieigos prie ryšių tinklo teikėjui, kurio paslaugomis naudojantis buvo padarytas šis pažeidimas, reikalavimus nutraukti minėtą pažeidimą, taip pat atlyginti išlaidas už oficialų įspėjimą ir bylinėjimosi išlaidas tuo atveju, jeigu šiais reikalavimais siekiama, kad nacionalinė valdžios institucija ar teismas priimtų nurodymą, kuriuo šis teikėjas būtų įpareigojamas nutraukti minėtą pažeidimą, arba jie pareiškiami po šio draudimo.

Dėl penktojo, devintojo ir dešimtojo klausimų

80 Penktuoju, devintuoju ir dešimtuoju klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalį, siejamą su šios direktyvos 12 straipsnio 3 dalimi, atsižvelgiant į iš pagrindinių teisių apsaugos kylančius reikalavimus, taip pat į direktyvose 2001/29 ir 2004/48 numatytas taisykles, reikia aiškinti taip, kad pagal ją draudžiama priimti tokį nurodymą, kaip nagrinėjamasis pagrindinėje byloje, kuriuo, numatant baudą, reikalaujama iš prieigos prie ryšių tinklo teikėjo, leidžiančio visuomenei prisijungti prie interneto, neleisti tretiesiems asmenims naudojant šią interneto prieigą padaryti viešai prieinamą konkretų autorių teisių saugomą kūrinį ar jo dalį interneto mainų platformoje (*peer-to-peer*), jeigu iš tiesų leidžiama pačiam šiam teikėjui nuspręsti, kokių techninių priemonių reikia imtis, kad būtų įvykdytas šis nurodymas, ir tik jeigu nustatoma, kad vienintelės priemonės, kurių jis realiai galėtų imtis, yra interneto ryšio nutraukimas, jo apsaugojimas slaptažodžiu arba visos šiuo ryšiu perduodamos informacijos patikrinimas.

81 Pirmiausia neginčijama, kad tokiu nurodymu, kaip nurodytasis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje pagrindinėje byloje, tiek, kiek juo reikalaujama, kad atitinkamas prieigos prie ryšių tinklo teikėjas užkirstų kelią teisių, gretutinių autorių teisėms, pažeidimo pasikartojimui, yra saugoma Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 17 straipsnio 2 dalyje numatyta pagrindinė teisė į intelektinės nuosavybės apsaugą.

82 Be to, reikia konstatuoti, kad šiuo nurodymu tiek, kiek, viena vertus, minėtam prieigos teikėjui nustatoma pareiga, kuria gali būti daromas poveikis jo ekonominei veiklai, ir, kita vertus, gali būti ribojama tokios paslaugos gavėjų turima laisvė naudotis interneto prieiga, pažeidžiama minėtos paslaugos teikėjo laisvė užsiimti verslu, saugoma pagal Chartijos 16 straipsnį, ir minėtų paslaugos gavėjų informacijos laisvė, kurios apsauga užtikrinama pagal Chartijos 11 straipsnį.

83 Taigi, jeigu yra kelios konkuruojančios pagrindinės teisės, saugomos Sąjungos teisės, atitinkamos nacionalinės valdžios institucijos ar teismai turi užtikrinti teisingą šių teisių pusiausvyrą (šiuo klausimu žr. 2008 m. sausio 29 d. Sprendimo *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, 68 ir 70 punktus).

84 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad nurodymas, kuriuo prieigos prie ryšių tinklo teikėjui paliekama teisė nustatyti konkrečiais priemones, kad būtų pasiektas numatytas rezultatas, tam tikromis sąlygomis gali užtikrinti teisingą pusiausvyrą (šiuo klausimu žr. 2014 m. kovo 27 d. Sprendimo *UPC Telekabel Wien*, C-314/12, EU:C:2014:192, 62 ir 63 punktus).

85 Nagrinėjamu atveju iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo atvejį, kai yra tik trys priemonės, kurių realiai gali imtis asmuo, kuriam skirtas nurodymas, t. y. visos interneto ryšiu perduodamos informacijos patikrinimas, šio ryšio nutraukimas arba jo apsaugojimas slaptažodžiu.

86 Taigi Teisingumo Teismas nagrinės numatyto nurodymo atitiktį Sąjungos teisei, remdamasis tik šiomis trimis priemonėmis, kurias nurodo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

87 Pirma, kalbant apie visos perduodamos informacijos stebėjimą, pažymėtina, kad tokia priemonė turi būti iš karto atmesta kaip prieštaraujanti Direktyvos 2000/31 15 straipsnio 1 daliai, pagal kurią draudžiama nustatyti, be kita ko, prieigos prie ryšių tinklo teikėjams bendrą pareigą stebėti informaciją, kurią jie perduoda.

88 Antra, dėl priemonės, kuria visiškai nutraukiamas interneto ryšys, reikia konstatuoti, kad ją taikant būtų akivaizdžiai paneigta asmens, kuris tik papildomai verčiasi ekonomine veikla – interneto prieigos teikimu – laisvė užsiimti verslu, nes, siekiant ištaisyti autorių teisių pažeidimą, jam dėl to būtų visiškai uždrausta vykdyti šią veiklą, nors galima numatyti šia laisvę mažiau ribojančias priemones.

89 Šiomis aplinkybėmis tokią priemonę reikia laikyti pažeidžiančia reikalavimą užtikrinti reikiamą pagrindinių teisių pusiausvyrą (šiuo klausimu dėl nurodymo žr. 2011 m. lapkričio 24 d. Sprendimo *Scarlet Extended*, C-70/10, EU:C:2011:771, 49 punktą ir pagal analogiją 2015 m. liepos 16 d. Sprendimo *Coty Germany*, C-580/13, EU:C:2015:485, 35 ir 41 punktus).

90 Trečia, dėl priemonės, kuria interneto ryšys apsaugomas slaptažodžiu, pažymėtina, kad ji gali riboti tiek prieigos prie ryšių tinklo paslaugos teikėjo laisvę užsiimti verslu, tiek šios paslaugos gavėjų informacijos laisvę.

91 Tačiau visų pirma reikia konstatuoti, kad tokia priemone nepaneigiama prieigos prie ryšių tinklo teikėjo laisvės užsiimti verslu esmė, nes ja tik nustatoma viena iš šio teikėjo veiklos vykdymo techninių formų.

92 Antra, neatrodo, kad priemonė, kuria interneto prieiga apsaugoma slaptažodžiu, galėtų pažeisti prieigos prie interneto tinklo paslaugos gavėjų informacijos laisvės esmę, nes iš jų tik reikalaujama paprašyti slaptažodžio, turint omenyje ir tai, kad ši prieiga yra tik vienas iš būdų prisijungti prie interneto.

93 Trečia, iš tiesų iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad priimta priemonė turi būti labai tikslinga tuo požiūriu, kad ji turi būti skirta trečiojo asmens daromam autorių teisių ar gretutinių teisių pažeidimui nutraukti, nepakenkiant interneto naudotojų, kurie naudojasi šio teikėjo paslaugomis, galimybei gauti teisėtą informaciją. Priešingu atveju minėto teikėjo kišimasis į šių naudotojų informacijos laisvę būtų nepateisinamas, atsižvelgiant į siekiamą tikslą (2014 m. kovo 27 d. Sprendimo *UPC Telekabel Wien*, C-314/12, EU:C:2014:192, 56 punktas).

94 Vis dėlto neatrodo, kad prieigos prie ryšių tinklo teikėjo priimta priemonė, kuria siekiama apsaugoti per šį tinklą teikiamą interneto prieigą, galėtų paveikti interneto naudotojų, kurie naudojasi šio teikėjo paslaugomis norėdami gauti teisėtą informaciją, galimybes, nes ja visiškai neužblokuojama interneto svetainė.

95 Ketvirta, Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad priemonės, kurių įvykdydamas nurodymą, kaip antai nagrinėjamą pagrindinėje byloje, ėmėsi asmuo, kuriam taikomas šis draudimas, turi būti pakankamai efektyvios, kad būtų veiksmingai apsaugota aptariama pagrindinė teisė, t. y. jomis turi būti užkirstas kelias ar bent jau labai apsunkinta galimybė neleistinu būdu prieiti prie saugomų objektų, o interneto naudotojai, kurie naudojasi asmens, kuriam skirtas šis nurodymas, paslaugomis, turi būti realiai atgrasomi nuo prieigos prie šių objektų, kurie padaryti jiems prieinami pažeidžiant minėtą pagrindinę teisę (2014 m. kovo 27 d. Sprendimo *UPC Telekabel Wien*, C-314/12, EU:C:2014:192, 62 punktas).

96 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad interneto ryšio apsaugos slaptažodžiu priemonė gali atgrasyti šio ryšio naudotojus pažeisti autorių teises arba gretutines teises, jeigu šie naudotojai, norėdami gauti reikalaujamą slaptažodį, būtų įpareigoti atskleisti savo tapatybę, taigi negalėtų veikti anonimiškai, o tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

97 Penkta, reikia priminti, kad, kaip teigia prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, be trijų jo nurodytų priemonių, nėra jokios kitos priemonės, kurios toks prieigos prie ryšių tinklo teikėjas, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, galėtų realiai imtis, kad įvykdytų nurodymą, kaip antai nagrinėjamą pagrindinėje byloje.

98 Kadangi Teisingumo Teismas atmetė kitas dvi priemones, pripažinus, kad prieigos prie ryšių tinklo teikėjas neturi apsaugoti savo interneto ryšio, galėtų būti visiškai panaikinta pagrindinės teisės į intelektinę nuosavybę apsauga, o tai prieštarautų teisingos pusiausvyros idėjai (pagal analogiją žr. 2015 m. liepos 16 d. Sprendimo *Coty Germany*, C-580/13, EU:C:2015:485, 37 ir 38 punktus).

99 Šiomis aplinkybėmis priemonę, kuria siekiama slaptažodžiu apsaugoti interneto ryšį, reikia laikyti būtina siekiant veiksmingai apsaugoti pagrindinę teisę į intelektinės nuosavybės apsaugą.

100 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad šiame sprendime nurodytomis sąlygomis ryšio apsaugos priemonę reikia laikyti galinčia užtikrinti teisingą pusiausvyrą tarp, viena vertus, pagrindinės teisės į intelektinės nuosavybės apsaugą ir, kita vertus, prieigos prie ryšių tinklo paslaugos teikėjo laisvės užsiimti verslu ir šios paslaugos gavėjų informacijos laisvės.

101 Todėl į penktąjį, devintąjį ir dešimtąjį klausimus reikia atsakyti, kad Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalis, siejama su šios direktyvos 12 straipsnio 3 dalimi, atsižvelgiant į iš pagrindinių teisių apsaugos kylančius reikalavimus, taip pat į direktyvose 2001/29 ir 2004/48 numatytas taisykles, aiškintina taip, kad pagal ją iš principo nedraudžiama priimti tokio nurodymo, kaip nagrinėjamasis pagrindinėje byloje, kuriuo, numatant baudą, reikalaujama iš prieigos prie ryšių tinklo teikėjo, leidžiančio visuomenei prisijungti prie interneto, neleisti tretiesiems asmenims naudojant šią interneto prieigą padaryti viešai prieinamą konkretų autorių teisių saugomą kūrinį ar jo dalį interneto mainų platformoje (*peer-to-peer*), jeigu leidžiama pačiam šiam teikėjui nuspręsti, kokių techninių priemonių reikia imtis, kad būtų įvykdytas šis nurodymas, net jei vienintelė priemonė, kurios jis galėtų imtis, būtų interneto

ryšio apsaugojimas slaptažodžiu, o šio ryšio naudotojai, norėdami gauti reikalaujamą slaptažodį, būtų įpareigojami atskleisti savo tapatybę, taigi negalėtų veikti anonimiškai, o tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

102 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

1. **2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų vidaus rinkoje (Elektroninės komercijos direktyva) 12 straipsnio 1 dalį, siejamą su šios direktyvos 2 straipsnio a punktu ir 1998 m. birželio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 98/34/EB, nustatančios informacijos apie techninius standartus, reglamentus ir informacinės visuomenės paslaugų taisykles teikimo tvarką, iš dalies pakeistos 1998 m. liepos 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 98/48/EB, 1 straipsnio 2 punktu, reikia aiškinti taip, kad tokia paslauga, kaip nagrinėjamoji pagrindinėje byloje, kurią teikia ryšių tinklo operatorius, leisdamas visuomenei nemokamai naudotis šiuo tinklu, yra „informacinės visuomenės paslauga“, kaip ji suprantama pagal pirmąją iš šių nuostatų, jeigu atitinkamas paslaugų teikėjas ją teikia siekdamas reklamuoti savo parduodamas prekes arba teikiamas paslaugas.**

2. **Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip, jog tam, kad šioje nuostatoje nurodyta paslauga, kurią sudaro prieigos prie ryšių tinklo suteikimas, būtų laikoma suteikta, ši prieiga neturi peržengti techninio, automatinio ir pasyvaus proceso, per kurį užtikrinamas reikalaujamas informacijos perdavimas, ribų, ir nereikia įvykdyti jokio kito papildomo reikalavimo.**

3. **Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip, kad šios direktyvos 14 straipsnio 1 dalies b punkte numatyta sąlyga pagal analogiją netaikytina minėtai 12 straipsnio 1 daliai.**

4. **Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalį, siejamą su šios direktyvos 2 straipsnio b punktu, reikia aiškinti taip, kad prieigos prie ryšių tinklo paslaugos teikėjui netaikomi kiti reikalavimai, išskyrus tą, kuris nurodytas šioje nuostatoje.**

5. **Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip, kad pagal ją neleidžiama asmeniui, kurio teisės į kūrinį buvo pažeistos, iš prieigos teikėjo reikalauti atlyginti žalą už tai, kad šias jo teises pažeidė tretieji asmenys, panaudodami vieną iš šių prieigų, taip pat atlyginti išlaidas už oficialų įspėjimą ar bylinėjimosi išlaidas, susijusias su jo žalos atlyginimo prašymu. Tačiau šią nuostatą reikia aiškinti taip, kad pagal ją nedraudžiama šiam asmeniui pareikšti prieigos prie ryšių tinklo teikėjui, kurio paslaugomis naudojantis buvo padarytas šis pažeidimas, reikalavimus nutraukti minėtą pažeidimą, taip pat atlyginti išlaidas už oficialų įspėjimą ir bylinėjimosi išlaidas tuo atveju, jeigu šiais reikalavimais siekiama, kad nacionalinė valdžios institucija ar teismas priimtų nurodymą, kuriuo šis teikėjas būtų įpareigojamas nutraukti minėtą pažeidimą, arba jie pareiškiami po šio draudimo.**

6. **Direktyvos 2000/31 12 straipsnio 1 dalį, siejamą su šios direktyvos 12 straipsnio 3 dalimi, atsižvelgiant į iš pagrindinių teisių apsaugos kylančius reikalavimus, taip pat į direktyvose 2001/29 ir 2004/48 numatytas taisykles, reikia aiškinti taip, kad pagal ją iš**

principo nedraudžiama priimti tokio nurodymo, kaip nagrinėjamasis pagrindinėje byloje, kuriuo, numatant baudą, reikalaujama iš prieigos prie ryšių tinklo teikėjo, leidžiančio visuomenei prisijungti prie interneto, neleisti tretiesiems asmenims naudojant šią interneto prieigą padaryti viešai prieinamą konkretų autorių teisių saugomą kūrinį ar jo dalį interneto mainų platformoje (*peer-to-peer*), jeigu leidžiama pačiam šiam teikėjui nuspręsti, kokių techninių priemonių reikia imtis, kad būtų įvykdytas šis nurodymas, net jei vienintelė priemonė, kurios jis galėtų imtis, būtų interneto ryšio apsaugojimas slaptažodžiu, o šio ryšio naudotojai, norėdami gauti reikalaujamą slaptažodį, būtų įpareigojami atskleisti savo tapatybę, taigi negalėtų veikti anonimiškai, o tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

Parašai.